

*Тримайся міцно
 Видавайся сильною
 Не спи
 Одного дня я можу зламатися
 Одного дня я можу
 Звільнитися*

Повертаючись, Варнер не приховує свого здивування.
 Дивлюся вгору, згортаю блокнот, який тримаю в руках.
 «Я це забираю», — кажу йому.

Він кліпає.

— Тобі краще.

Я киваю через плече.

— Мій блокнот просто лежав тут, на тумбочці біля ліжка.

— Так, — повільно промовляє Варнер. Обережно.

— Я його заберу.

— Я розумію, — він досі стоїть біля дверей, застигши на місці, витріщається на мене. — Ти, — він хитає головою, — вибач, ти кудись збираєшся?

І лише тепер я розумію, що йшла до дверей, зупинившись на півдорозі.

— Мені треба звідси вибратися.

Варнер нічого не каже. Він робить кілька обережних кроків, знімає куртку, накидає її на стілець. Дістає з кобури на спині три пістолети, і, не поспішаючи, кладе їх на стіл, де раніше лежав мій блокнот. Нарешті Варнер підводить погляд і на його обличчі проступає легка усмішка.

Руки в кишенях. Усмішка ширшає.

— Куди ти зібралася, люба?

— Мені треба дещо залагодити.

— Усе добре? — він притуляється плечем до стіни, схрещуючи руки на грудях. Варнер досі усміхається.

— Так, — я починаю дратуватися.